

MORFARS HUS

*Öppnar dörren, kliver rakt ut i den svarta natten
järnbron ojar sig vänligt, trots tyngden
mors vävda trasmatta lindrar säkert.
Invid bron står den delade björken
den som morfar brottades med
som ung, han och trädet.
Hans hus har fått gäster igen
som så många höstar tidigare, förr
lever det gamla upp, i det nya.
Tänder en cigarr, trotsar risken och vinden
skorstenen skickar gnistor mot himmelen
som är stjärnklar, självklar.
Min morfar byggde sin del av vårt samhälle
hans obelisk reser sig i vår lilla by
ingen piazza eller boulevard, har högre.
Skål då, Grönstedt, morfar, björken och jag
hoppas bli som du var
med lite tur, någon dag*

Anders Långström



MÄN IFRÅN NORR

*Årets sista jagande stund, i älgskogens sköte
en grådaskig, kall, blåsig novemberdag
avslutades, vid tjärvedens muntra sprakande
nära, nära, för nordanvindens bett i skinnet*

*Det var vi tre, åldermannen 81 år ung, Göte,
vår hövding, sen min bror, och till slut jag
vi samtalade tigande, besvarade allt jakande
såg, kände in, noga, så att vi ristade minnet*

*För rädslan fanns där, att detta var vår sista
eld att stirra in i, tillsammans, på vårt vis
att vi, under ännu ett varv runt solen, kunde mista
fundamentet vi byggt på, i ett hjärtats akuta kris*

Anders Långström

